

Het was-gele hoofd op het kussen week toen een beetje opzij; de matglazige ogen keken hem aan.

„Bert, Bert, och Bert!” fluisterde tante. „Ik ben al bediend.”

Daarna was er een poosje stilte geweest. Meewarig zagen de vier aangezichten naar het witte bed. Opeens echter had duidelijk geklonken tante's stem: „Och lieve Jezis, och lieve Jezis, och lieve Jezis, och lieve Bert!”

De blikken van den neef en de eerwaarde Moeder ontmoetten elkaar; en beiden dempten zij snel hun glimlach om te doen begrijpen: wij weten 't wel, zij ijlt! — Maar neef dacht er bij: is dat nu weer niet voor driekwart anstellerij?

Hij had er eigenlijk toch niets meer te doen; waartoe zou hij langer blijven!

„Nu tante, ik ga weer eens,” zei hij, over de grijze haren gebogen.

„Och Bert, och Bert,” zuchtte zij.

„Maar ik kom gauw weer terug,” trachtte hij te troosten.

Na een dag was hij dan ook terug. „'t Is of ze op u gewacht had om te sterven,” zei een van de zusters. En de Moeder herhaalde het.

„Ja, zó was u gisteren niet weg, of ze werd minder. En tegen de morgen is ze gestorven.”

„En zo zacht is ze heengegaan,” voegde een zuster er aan toe. „We lagen te bidden, niewaar zuster,” en ze keek de andere aan, „en we wisten niet eens of tante wel dood was, en toen zijn we nog maar een beetje door blijven bidden, niewaar zuster?”

„Och ja,” zei de andere, met het verschrompelde hoofdje scheef, „je kon niet weten wanneer er 'et einde was.”

Verwonderd had neef Bert naar tante Loe gekeken, die hij nog nooit zo weinig onaantrekkelijk had gevonden als nu zij daar wit ingewikkeld lag, mager en lang zoals hij zich haar van heel vroeger herinnerde, de gele handen gevouwen over de heuvelige buik, de borst plat, de ingevallen mond zonder kunstgebit, de witte haren strak naar achteren gekamd. Wat een rust, eindelijk, voor dit wezen dat altijd ontevreden was geweest, kwaadsprekend, achterdochtig, gierig In dat vale hoofd waren nu geen gedachten meer; het geheimzinnig bewustzijn was weg; haar ikheid was opgelost. Tante Loe bestond niet meer als een levende afzonderlijkheid in dit zonderling gedoe dat het leven op aarde is Zó leek het toch maar het beste, voor haar en voor iedereen.

Toen, nadat neef de geldzaken met de eerwaarde Moeder had vereffend en de luttele kleinodiën van tante in een handtasje gepakt, was het gesprek begonnen over de begrafenis. Tante mocht op het algemene kerkhof liggen; daar had meneer pastoor geen bezwaar tegen gemaakt. Och, tante's bekering, nietwaar? Dat begreep meneer zeker ook wel? Veel